

Τα Κοινά Απορρίμματα και η Κοινωνική Διαχείριση

Αποστόλης Στασινόπουλος

Η διαχείριση των απορριμμάτων επικεντρώνεται σήμερα σε μια ανεξέλεγκτη διάθεση αποβλήτων σε χωματερές και ΧΥΤΑ –που λειτουργούν ουσιαστικά σα χωματερές– στην επιμόλυνση αστικών απορριμμάτων από βιομηχανικά απόβλητα και στη συνειδητή διατήρηση των απορριμμάτων σε σύμμεικτη μορφή, τα οποία με τη σειρά τους οδηγούνται σε συγκεντρωτικές και υπερδιαστασιολογημένες σύνθετες εγκαταστάσεις επεξεργασίας. Οι συνέπειες είναι πολλαπλές και καταστροφικές: η χωρίς έλεγχο διάχυση επικίνδυνων αποβλήτων, οι επιπτώσεις της καύσης (αέρια, τοξική τέφρα κ.λπ.), η ρύπανση του υδροφόρου ορίζοντα, οι τεράστιοι χώροι ταφής, η μηδαμινή κομποστοποίηση και η ανεπαρκής ανάκτηση υλικών. Στο πλαίσιο αυτό προστίθενται και οι συνεχείς προσπάθειες για ιδιωτικοποιήσεις σε όλη τη κλίμακα της διαχείρισης, γεγονός που συνδέεται με τη δημοπράτηση τεσσάρων νέων εργοστασίων στην Αττική, δύο στη Φυλή, ενός στο Γραμματικό και ενός στην Κερατέα.

Αυτό που αντιμετωπίζουμε, εντοπίζεται στην εμπορευματοποίηση σε ό,τι μέχρι τώρα θεωρούνταν κοινό και στη συνεπακόλουθη υποβάθμιση φυσικών πόρων, μέχρι και την καταστροφή του εδάφους, του αέρα, του νερού. Στον πυρήνα της υφιστάμενης διαχείρισης βρίσκεται η λογική πως όλα κινούνται γύρω από την οικονομία επιβάλλοντας έναν αντίστοιχο πολιτισμό της οικονομίας της αγοράς με θεμέλιο την άεναη μεγέθυνση και σπατάλη του συνόλου του φυσικού πλούτου, κάτι από το οποίο το κράτος στη σημερινή του μορφή είναι απολύτως εξαρτημένο. Έχοντας ήδη μετατρέψει, εδώ και δεκαετίες, καθετί δημοσιοκρατικό σε δημόσια οικονομική επιχείρηση, η κρατική εξουσία προσπαθεί να παραδώσει σήμερα σε επιχειρηματικά και εργολαβικά λόμπι τη διαχείριση των παραπάνω επιχειρήσεων –εν προκειμένω των απορριμμάτων– πουλώντας τους χρήστες, δηλαδή

εμάς, στο ιδιωτικό κεφάλαιο, κραυγάζοντας ταυτόχρονα πως θα δώσει γη και ύδωρ, ενέργεια και σκουπίδια στην καταστροφική ανάπτυξη και τις κεφαλαιουχικές επενδύσεις.

Γινόμαστε διαρκώς μάρτυρες, μέσα από ένα πλήθος γεγονότων, της συντριπτικής υπεροχής της κερδοσκοπίας που αδηφάγα επιχειρεί να ιδιωτικοποιήσει το σύνολο των κοινών υπό το γυμνό πέπλο της ανάπτυξης. Η λογική των συγκεντρωτικών δομών επεξεργασίας, της καταστροφής του περιβάλλοντος, της μη ανάκτησης υλικών παραμένει, απλά επιζητάται να περάσει όπως κάθε κοινό αγαθό, μετά τη διαρκή αδυναμία και απογύμνωση του κρατικού μοντέλου διαχείρισης, σε ιδιωτικά συμφέροντα.

Αυτό που δεν πρέπει να μας διαφεύγει και πάνω στο οποίο πρέπει να σκεφτούμε, είναι η ίδια η ύπαρξη των απορριμμάτων ως κοινά και κοινά παραγόμενα αγαθά τα οποία είναι και αδύνατον να συνεχίσουμε να επιτρέπουμε να είναι διαχειριζόμενα από διαχωρισμένες από την κοινωνία εξουσίες καθώς αλλοιώνονται και παραμορφώνονται σε επικίνδυνο βαθμό από της δυνάμεις της αγοράς (και του κράτους που εξαρτάται από την αγορά) και να διεκδικήσουμε μέσα από το συλλογικό πολιτικό πράττειν το αναπαλλοτρίωτο των φυσικών κοινών αγαθών.

Οι κάθε λογής υλικοί, φυσικοί, κοινωνικοί και διανοητικοί πόροι, όπως για παράδειγμα τα απορρίμματα που συνθέτουν τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο, δεν καθίστανται κοινά παρά μόνο μέσα από την άμεση δράση και την αυτοθεσμιστική δραστηριότητα της κοινωνίας για τον σχεδιασμό, την οργάνωση και τη δημιουργία θεσμίσεων, που καθιστούν δυνατή την ίση πρόσβαση, το μοίρασμα και τη συμμετοχή στην παραγωγή του κοινού πλούτου.

Μέσα από τον αγώνα για την ανάδειξη των απορριμμάτων ως κοινών, μπορούμε να ξεπεράσουμε τη θολή και ψευδή διχοτόμηση μεταξύ κρατικού και ιδιωτικού, καθώς η οικειοποίηση των πόρων, εν προκειμένω των απορριμμάτων, για τη συγκρότηση κοινών περνά μέσα από την απόσπασή τους από πρότερα δικαιώματα ιδιωτικής ή κρατικής ιδιοκτησίας και, κυρίως μέσα από τη διακήρυξη του κοινόχρηστου, αναπαλλοτρίωτου και μη εμπορευματικού χαρακτήρα

τους. Η κοινωνική συμμετοχή και διαχείριση των πόρων ενάντια στην ιδιωτική ή κρατική ιδιοκτησία, η μείωση των διαστάσεων των υποδομών, η εγγύτητα, η ενεργή πολιτική πράξη για τη λήψη των αποφάσεων συνολικά γύρω από τη διαχείριση, η λογική του αυτοπεριορισμού και της απομεγέθυνσης σε μια προοπτική να πάψουμε να κυριαρχούμε τη φύση αλλά να ενταχθούμε στο περιβάλλον της, σκιαγραφούν τους όρους για μια διαφορετική διαχείριση των απορριμμάτων διαπνεόμενη από ένα ριζικά νέο προς το ισχύον φαντασιακό.

Η εναλλακτική πρόταση για την κοινωνική διαχείριση των απορριμμάτων, που αναδείχθηκε από κινηματικές διεργασίες, αποτελεί μια πραγματικά ριζοσπαστική θέση, συμμετέχοντας στον πυρήνα του διαλόγου αυτού, εγκολπώνοντας ακόμα και τους προαναφερθέντες όρους. Συνοπτικά, η πρόταση εστιάζει στις αρχές της **αποκέντρωσης**, της **μικρής κλίμακας**, της ιεράρχησης της διαχείρισης και επιζητά τη μέγιστη ανάκτηση υλικών και τη δραστική μείωση της ποσότητας των απορριμμάτων.

Μιλάμε δηλαδή για μια διαχείριση αποκεντρωμένη (σε επίπεδο δήμου ή διαχειριστικής ενότητας δήμων, με μικρής κλίμακας εγκαταστάσεις) και ολοκληρωμένη, δηλαδή βασιζόμενη στους τρεις άξονες: μείωση-πρόληψη, επαναχρησιμοποίηση και ανακύκλωση-κομποστοποίηση, έτσι ώστε μια πολύ μικρή –έως μηδενική– ποσότητα αδρανών απορριμμάτων να καταλήγει σε χώρο υγειονομικής ταφής υπολειμμάτων (ΧΥΤΥ).

Σε αυτό το σημείο όμως πρέπει να σταθούμε σε κάποια ζητήματα που αναδύονται από το περιβάλλον μέσα στο οποίο οικοδομείται η συγκεκριμένη πρόταση αλλά και από τα διακυβεύματα που θέτουν τα εκ των πραγμάτων όρια και αδιέξοδα της αυτοδιοίκησης. Ο θεσμός της τοπικής αυτοδιοίκησης ενσαρκώνει μια επέκταση της κρατικής διοίκησης σε τοπικό επίπεδο. Οι όροι και οι δομές του Καλλικράτη διέλυσαν ακόμα και τα τελευταία ψήγματα ή υπόνοιες αποκεντρωμένης αυτοδιοίκησης. Η άμεση εξάρτησή της από την κεντρική εξουσία την υποβιβάζει σε έναν θεσμό με επιτελικό ρόλο, σε υλοποιητή των κυρίαρχων αποφάσεων.

Πρόσφατα ακούσαμε την προσπάθεια του ΥΠΕΚΑ να αφαιρέσει αρμοδιότητες από την περιφέρεια για τη διαχείριση των απορριμμάτων. Όσοι κατάφεραν να εκλάβουν τον δημόσιο χώρο ως κοινό έδαφος προς κοινωνική αυτοθέσμιση, χωροθετώντας μια σφαίρα ανασκευής των όρων της κυριαρχίας, σφυρηλάτησαν δεσμούς που κατοχύρωναν τον χώρο ως ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό. Η δυνατότητα των κοινωνικών κινήσεων να διαπλάθουν σχέσεις κοινοτικής αυτονομίας με πολιτική έκφραση χωρίς να απευθύνονται στις κρατικές δομές, εγγράφεται σε ένα ρεύμα συνολικής αμφισβήτησης και συλλογικής δημιουργίας που εξυφαίνει νέους όρους συμβίωσης στην πόλη. Το πραγματικό επίδικο, που ίσως και για πρώτη φορά διατρέχει τον δημόσιο διάλογο και ανακύπτει από τα αδιέξοδα συμπλέγματα κρατικού-ιδιωτικού και τα όρια της αυτοδιοίκησης, εντοπίζεται στη συγκρότηση αιτημάτων, εκπορευόμενων από την κοινωνία, που αναζητούν τρόπους εφαρμογής μέσα από την κοινωνία.

Το ζήτημα της διαχείρισης των σκουπιδιών αποτελεί ένα έδαφος ανοιχτό και πορώδες και η επιδίωξη της συγκρότησης διευρυμένων δημόσιων χώρων μέσα και γύρω από τους οποίους θα συναρθρώνονται συνεταιριστικά εγχειρήματα κοινωνικής διαχείρισης των απορριμμάτων συνιστά ένα απολύτως ουσιαστικό και εφικτό διακύβευμα που μπορεί να ξεκινήσει από τώρα.

Η υλοποίηση της πρότασης ή μέρος αυτής, συνιστά ήδη μια καθημερινή πραγματικότητα, για πολλαπλές πρωτοβουλίες σε δήμους και γειτονιές, ενώ η διεύρυνσή της περνά μέσα από τον επαναπροσδιορισμό της έννοιας του δημόσιου και τον σχηματισμό τόπων αμεσοδημοκρατικής διαβούλευσης και πολιτικής πράξης.

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 17

Η φιγούρα του πρόσφυγα και η κρίση του έθνους-κράτους

Αποστόλης Στασινόπουλος

“Η ιστορία δεν είναι πλέον γι’ αυτούς ένα κλειστό βιβλίο και η πολιτική δεν είναι το προνόμιο των εθνικών.”

Χάνα Άρεντ, Εμείς οι πρόσφυγες, The menorah journal, 1943

Όσοι με ιστορική βεβαιότητα διαμήνυαν το τέλος της Ιστορίας και τη δύση του ολοκληρωτισμού βρίσκονται σήμερα αναπόδραστα δεμένοι στο άρμα του ολοκληρωτισμού της Δύσης. Οι χιλιάδες νεκροί στη Μεσόγειο δεν αποτελούν μια αναγκαία διαχείριση των υπερμεγεθών προσφυγικών ροών, αλλά μέρος των στρατιωτικών και αντιτρομοκρατικών εκστρατειών της Δύσης. Η βάση της νέας διευρυμένης μετακίνησης ανθρώπων που χαρακτηρίζονται με την ιδιότητα του πρόσφυγα, εντοπίζεται σε έναν διαλυμένο από τις πολεμικές συρράξεις χώρο που περικλείει τη Συρία, την Υεμένη, την Ερυθραία, τη Λιβύη κλπ.. Σε αυτό το πλαίσιο, διαρρηγνύεται και η ψευδεπίγραφη διχοτόμηση μεταξύ μετανάστη και πρόσφυγα που προσέφερε στον νομικό μας πολιτισμό το οπλοστάσιο για να προσδιορίζει την ουσία του παράνομου. Η πολεμική αντιμετώπιση των τεράστιων εισροών προσφύγων δεν πρέπει να μας ξενίζει ως προς τη δικαιοσύνη και σημασιακή συγκρότηση του πολιτισμού μας.

Η συγκροτητική αρχή του έθνους-κράτους, που προέβλεπε πως η γέννηση σε ένα δεδομένο έδαφος και μια ορισμένη κρατική τάξη αποτελεί πηγή δικαιωμάτων, βρίσκεται σε κρίση. Η ειδική σχέση που δημιουργείται μεταξύ του διαχωρισμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη όπως διατυπώθηκε και στο πρώτο Γαλλικό Σύνταγμα (Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη, το 1789), έδωσε τη δυνατότητα στην εξουσία να αποφαινεται επί της έννοιας του πολίτη και να την ορίζει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, οι χιλιάδες απο-πολιτογραφήσεις στην Ευρώπη του Μεσοπολέμου. Η φιγούρα που θα έπρεπε κατεξοχήν να ενσαρκώνει τα δικαιώματα του ανθρώπου, ο πρόσφυγας,

συνιστά, αντιθέτως, τη ριζική κρίση αυτής της έννοιας. Τα δικαιώματα του ανθρώπου αναπαριστούν την εγγραφή της γυμνής φυσικής ζωής στη νομικο-πολιτική κρατική τάξη, ενώ κυφορούν τη δυνατότητα του αποκλεισμού. Ένα μόνιμο καθεστώς «ανθρώπου καθ'αυτόν» είναι αδιανόητο για το δίκαιο του έθνους-κράτους, κάτι που υποδηλώνει και η κατάσταση του πρόσφυγα, που θεωρείται πάντα προσωρινή, καθώς οδηγείται στην πολιτογράφηση ή στον επαναπατρισμό.

Το ευρωπαϊκό έδαφος στο οποίο γεννήθηκαν και αργοσβήνουν σήμερα οι μεγάλες αφηγήσεις στέκεται έκθαμβο απέναντι σε ένα πλήθος μη πολιτών που διαμένουν μόνιμα, και ούτε μπορούν ούτε θέλουν να πολιτογραφηθούν ή να επαναπατριστούν. Γι' αυτούς του μη πολίτες και μόνιμους κατοίκους έχει δημιουργηθεί μάλιστα ο όρος **denizens** (σε αντιδιαστολή με το citizens), που δηλώνει την άρνηση της ιδιότητας του πολίτη· σε αυτούς, εκτός από τους πρόσφυγες πρέπει να υπολογίζουμε και μεγάλα κομμάτια πληθυσμού των ανεπτυγμένων κρατών. Όλο και περισσότερα τμήματα της ανθρωπότητας δεν μπορούν πλέον να αφομοιωθούν στη μορφή του έθνους κράτους. Η αυξανόμενη αποστοίχιση των πολιτών από τους μηχανισμούς ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης εκδηλώνει μια εμφανή τάση να μετασχηματιστούν σε denizens.

Ο πρόσφυγας αποτελεί μια οριακή έννοια που θέτει υπό ριζική διερώτηση τις αρχές του έθνους-κράτους – και έτσι πρέπει να τον δούμε. Εάν, στο σύστημα του έθνους-κράτους ο πρόσφυγας συνιστά μια τόσο θεμελιώδης πρόκληση, αυτό συμβαίνει επειδή, σπάζοντας την ταυτότητα μεταξύ ανθρώπου και πολίτη, μεταξύ γέννησης και ιθαγένειας, σηματοδοτεί την ουσιαστικότερη ρήξη με το σύστημα αυτό. Ωστόσο, η παροχή ιθαγένειας σε όλους σκιαγραφεί ένα ουσιαστικό διακύβευμα για μια νέα κοινωνική θέσμιση, καθώς αποδιοργανώνει τους όρους του αποκλεισμού διότι η έλλειψη αυτής της νομικής ταυτότητας διαλύει κάθε άλλη ιδιότητα του ανθρώπινου υποκειμένου το οποίο έτσι διολισθαίνει στη σφαίρα του μη ανθρώπου. Όταν τα δικαιώματα του ανθρώπου δεν είναι και δικαιώματα του πολίτη, τότε η ζωή καθίσταται φονεύσιμη. Η παγκόσμια και αδιάκοπη μετακίνηση προσφύγων

δημιουργεί μια νέα πολιτική συνθήκη, και όχι ένα πρόβλημα προς επίλυση. Ο πρόσφυγας καθίσταται φορέας της συνολικής κρίσης ταυτότητας του έθνους-κράτους τη στιγμή που η έννοια του πολίτη δεν είναι πλέον επαρκής για να περιγράψει την πολυπλοκότητα των σύγχρονων κοινωνιών.

Πρέπει να σκεφτούμε πάνω σε αυτό το κενό, στο οποίο ριζώνουν σήμερα θεσμίσεις ριζοσπαστικοποίησης της δημοκρατίας με την ενεργό και άμεση συμμετοχή των προσφύγων και αυτοοργανωμένες κινήσεις αλληλεγγύης που συγκροτούν μια de facto ένταξη τους στην κοινωνία ανασκευάζοντας όλους τους παραδοσιακούς ορισμούς που μας κληρονομήθηκαν, εκκινώντας από αυτή τη φιγούρα. Η οριακή αυτή φιγούρα του πρόσφυγα αξίζει να θεωρηθεί κεντρική φιγούρα της πολιτικής μας ιστορίας.

<https://enthemata.wordpress.com/2015/08/09/stasinopoulos/>

Beyond Ideology: Rethinking contextuality

Yavor Tarinski

We are indeed conditioned by the contexts in which we live, but we are also the creators of our political and social constructions and we can change them if we are so determined.

[1]

Mary Dietz

In the debate [2] between Simon Springer and David Harvey on what ideological frame the radical geography should adopt, Harvey's proposal for *letting radical geography free of any*

particular "ism" seems to make a lot of sense. And although their polemical texts discuss, at first sight, the matter of radical geography, in my opinion, they have also a wider importance for the whole question of the role of ideology in the project for social liberation and emancipation. With small exceptions, the proposal of freeing ourselves from ideology seems highly neglected from the movements for social emancipation, and I think this is a big mistake if we want to actually involve more people in them and act constructively.

We see activists and thinkers being busy with trying to keep their ideological/identical "purity", often engaging in endless discussions on what is "anarchist", "marxist" or whatever. Don't get me wrong, I do not mean to abandon theory as such in the name of direct action. On the contrary, I think that theoretical research and critical thinking are essential for effective action. **But Ideology must not be mistaken with theory.**

Ideology and non-contextuality

The Situationist International defined Ideology as a doctrine of interpretation of existing facts [3], which can be understood as thinking in a non-contextual way. What this means is that the *ideologue* creates a certain type of analysis, influenced by his local context (social environment, economic development, culture etc.) and constantly tries to fit in it realities, born in different contexts, which often leads to non-understanding. We can see this clearly, for example, in the reactions of certain anarchists and marxists (having purist class analysis based solely on realities of 19th-century industrial Europe), which are judging the events in Rojava, searching there for "proletariat", that does not exist in the classical Western sense [4].

In this line of thought, Ideology castrates the ideas one has, turning them into sterile/mummified dogmas that cannot exist beyond their initial form. The "ideologized" ideas become

incompatible with realities/contexts that differ from the ones that have given them birth, and in a way, they become useless. The ideological non-contextuality obstructs both the theoretical research and the subsequent from it activity. Ideology creates the dogmatic notion of utopia and excludes everything that does not fit in it, even if there are some common principles (as we saw above in the case of Rojava), creating a sort of self-alienating elitist subculture.

Thus Ideology becomes more self-expressive than instrumental. It morphs into specific identity, often serving as an excuse for abdicating from broad social affairs. Instead, it creates its own circle of self-interest, open mainly to like-minded (sharing same Ideology) individuals who remove themselves voluntarily from the institutions and social networks of the society which they potentially could influence [5]. As Jonathan Matthew Smucker points out:

[...] when we do not contest the cultures, beliefs, symbols, narratives, etc. of the existing institutions and social networks that we are part of, we also walk away from the resources and power embedded within them. In exchange for a shabby little activist clubhouse, we give away the whole farm. We let our opponents have everything.

Because of its non-contextual character, Ideology can be viewed as part of the dominant nowadays imaginary, based on bureaucratic logic, which needs to frame everything into “comfortable” fixed boxes, i.e. strict social and political roles, thus creating and strengthening identity, rather than ideas. In her book *The Emergence of social space*, Kristin Ross describes how during the Paris Commune, Catulle Mendès (representing the pre-commune order) is not really mourning the drop in production but rather his anxiety stems from the attack on identity, since *the shoemakers stopped making shoes, but barricades* [6]. She traces this bureaucratic logic of narrow identity back to Plato, for whom in a well-constituted state a unique task is being attributed to each person; a

shoemaker is first of all someone who cannot also be a warrior [7].

One characteristic of the bureaucratic logic is its inherent predisposition towards hierarchy, since some tasks and roles are more important than others. David Graeber, in an interview for the Greek political magazine *Babylonia*, defines Ideology as *the idea that one needs to establish a global analysis before taking action*, which presupposes that the role of intellectual vanguard (narrow ideologues-experts), have to play a leadership role in any popular political movement [8].

Beyond Ideology: Context is all

In order for modern social movements to really challenge the existing order, they will have to overpass the limits of the contemporary imaginary, based on bureaucratic logic and fixed political roles. In practice this means moving beyond ideology, i.e. locating desirable principles and results, and simultaneously making efforts at adjusting them to the local context. This does not mean to leave aside our ideals and to “go with the flow”, but on the contrary, to try to share them with as more people as possible, who most probably don’t share the same (or any at all) Ideology/dogma/political lifestyle. In so doing questions such as “is EZLN anarchist or not” [9] will become obsolete and replaced by “what do they propose, on what basis and principles, how and do we agree with what they do” and so on.

In the end, it depends on the goals we target with our struggles. If we strive towards social emancipation and direct democratic participation, we cannot but try to link various struggles, movements and as many people as possible and for this to happen, we have to change the way we express our ideas according to the interlocutor we have before us. As Aki Orr suggests: *A society can be run by Direct Democracy only if most of its citizens want to decide policies themselves* since no minority, however positive its intentions, can impose it on

society [10].

Steps towards this direction were made by Larry Giddings, who replaced the ideological label “anarchist” with the broader “anti-authoritarian” [11]. He did so after acknowledging that whether he recognizes non-anarchist struggles or not, they still exist, and by ignoring them because they don’t reflect his own notion of a “non-nation-state future”, he ignores his own desire for such. He reached the conclusion that decentralized social and economic systems, organized in democratic, non-statist manner, will only come through common struggles by various movements and broad social involvement.

So instead of constantly trying to define what “true” anarchism is, he decided to try another approach: to locate the anti-authoritarian characteristics of various already existing social movements and to identify their common enemies (oppressors) and thus to connect them. And in order such connections to be made, narrow ideological narratives had to be abandoned and replaced by general anti-authoritarian culture, which can simultaneously be determined and itself to determine the context in which it was created.

Conclusion

Moving beyond Ideology does not mean abdicating from our ideas and principles but their constant reevaluation and development. To the fears that without ideological identities we will be absorbed by the dominant culture of political apathy and mindless consumerism we can answer with the creation of a broad citizen culture of autonomous individuals who are, before all, *speakers of words and doers of deeds* [12]. Such a broad concept, based, as proposed by Mary Dietz, on the virtue of mutual respect and the principle of “positive liberty” of self-governance (and not simply the “negative liberty” of non-interference), will keep the anti-authoritarian spirit while allowing for interaction with large sections of the society and the implementation in practice of

our ideas in different contexts. Only one such approach will help us escape the “sectarianism” (with all the separatism and lifestyliness that stems from it) of the political movements haunting them from the beginning of 20th century until nowadays.

Notes:

[1] Mary Dietz, Context is All: Feminism and Theories of Citizenship. in Dimensions of Radical Democracy. edited by Chantall Mouffe.1992. Verso Books. p79

[2] “Listen, Anarchist!” by David Harvey

[3] “There is no such thing as situationis, which would mean a doctrine of interpretation of existing facts.” (Situationist International) from Internationale Situationniste #1, Knabb, p45

[4] Mr. Anarchist, we need to have a chat about colonialism, by Petar Stanchev.

[5] Why We Can't Depend On Activists To Create Change, by Jonathan Matthew Smucker.

[6] Ross, Kristin. The Emergence of social space. Verso 2008 p14

[7] Ibid. p13

[8] Crimethinc: Against Ideology?

[9] Back in 2002, the US journal Green Anarchy published a critical article of the Zapatista movement, named “The EZLN are not anarchist!”

[10] Abolish Power: Politics Without Politicians

[11] “Why Anti-Authoritarian?” an essay by Larry Giddings

[12] Mary Dietz, Context is All: Feminism and Theories of Citizenship. in Dimensions of Radical Democracy. edited by Chantall Mouffe. Verso Books. 1992. p75

Ποιοι και Γιατί Εχθρεύονται την Αυτοδιαχείριση;

Κώστας Χαριτάκης

Το εγχείρημα της αυτοδιαχειριζόμενης BIOME έχει βρεθεί αντιμέτωπο όχι μόνο με τους “φύσει” και “θέσει” εχθρούς της αυτοδιαχείρισης, τα αφεντικά και το κράτος, αλλά και με δυνάμεις της αριστεράς, κομμουνιστικές και αντικαπιταλιστικές, ακόμη και του αναρχικού κινήματος. Παρά τις διαφορές τους, οι δυνάμεις αυτές φαίνεται να συμφωνούν ως προς το ότι εντός του καπιταλισμού η αυτοδιαχείριση δεν μπορεί παρά να είναι ένα είδος «αυτοεκμετάλλευσης» των εργαζομένων, μια μορφή «συλλογικού κεφαλαιοκράτη». Και επομένως, όχι μόνο δεν έχει να προσφέρει τίποτα στην υπόθεση της κοινωνικής χειραφέτησης, αλλά, ακόμη χειρότερα, «απαλλάσσει» τον καπιταλισμό από την... υποχρέωσή του να βρίσκει δουλειά και να τρέφει όλους τους εργαζόμενους. Κατά μία άλλη παραλλαγή αυτών των απόψεων, αν και αναγνωρίζονται οι «καλές προθέσεις» τέτοιων εγχειρημάτων, είναι ωστόσο καταδικασμένα απλώς να διαχειρίζονται τη μιζέρια και να αναπαράγουν εντέλει τον καπιταλισμό όσο δε συμβαίνει μια «κεντρική» αλλαγή μέσω της κατάκτησης της κρατικής εξουσίας.

Στη συζήτηση αυτή, που πολλές φορές έχει πάρει διαστάσεις ανοιχτής πολεμικής και εχθρότητας απέναντι σε κάθε αυτοδιαχειριστική προσπάθεια, έχουν επιστρατευτεί τα βαρύτιμα θεωρητικά τσιτάτα από τις σκονισμένες βιβλιοθήκες, συνήθως, του μαρξισμού-λενινισμού, τα οποία αποδεικνύουν, «επιστημονικά» πάντα, τη μη επαναστατικότητα ή/και την ανοιχτή αντεπαναστατικότητα αυτών των προσπαθειών. Δύο είναι τα κύρια σημεία αυτής της επίθεσης: α) η αυτοδιαχείριση εκτρέπει τους εργαζόμενους από το κύριο έργο που θα πρέπει να έχει το «οργανωμένο εργατικό κίνημα» που είναι η διεκδίκηση αιτημάτων από το κράτος και τις κυβερνήσεις, και β) αρνείται, ή έστω υπονομεύει, την αναγκαιότητα του ρόλου του «κόμματος της

εργατικής τάξης» που αυτό και μόνο, με τον αγώνα του για την οργάνωση της τάξης και την κατάκτηση της εξουσίας, μπορεί να «απελευθερώσει» την κοινωνία.

Είναι φανερό, και μόνο από αυτή τη συνοπτική περιγραφή, ότι δεν πρόκειται απλά για κάποιες πολιτικο-θεωρητικές διαφορές αλλά για ένα ολόκληρο πολιτισμικό και κοσμοθεωρητικό ρήγμα που χωρίζει αυτές τις απόψεις από την πνοή και το πνεύμα των αυτοδιαχειριστικών εγχειρημάτων. Στην πραγματικότητα, και γι' αυτό έχει ενδιαφέρον, αυτή η αντιπαράθεση συμπυκνώνει με εξαιρετικά διαυγή τρόπο τη διαφορά ανάμεσα στον ηττημένο και ασθμαίνοντα μπροστά στις νέες πραγματικότητες κόσμο της ιδεολογίας και των κάθε είδους “-ισμών” (κλειστών αυτοαναφορικών συστημάτων), από τη μια, και του ζωντανού και ανοιχτού κόσμου της πράξης που παλεύει εδώ και τώρα για απεξάρτηση από τις κυρίαρχες σχέσεις και αυτοκαθορισμό, από την άλλη. Με άλλα λόγια, ανάμεσα σε μια εκ των άνωθεν παλιού τύπου κομματοκεντρική και κρατικά εστιασμένη πολιτική, και σε μια νέου τύπου πολιτική που αναδύεται από τα κάτω, από αγωνίες, διεργασίες και μάχες που αφορούν το «πώς να ζήσουμε» και όχι απλώς το «υπό ποιους θα ζήσουμε».

Φυσικά, η θεωρητική συζήτηση έχει την ιστορία της και η εξέτασή της έχει τη σημασία της, όμως σήμερα τα παλιά ερωτήματα τίθενται με νέους όρους και οι παλιές απαντήσεις, ανεπαρκείς όπως αποδείχθηκε και στον καιρό τους, δεν μπορούν να διεκδικούν την επάρκεια σήμερα... Είτε από τη σκοπιά των λεγόμενων «αντικειμενικών συνθηκών», είτε από τη σκοπιά των λεγόμενων «υποκειμενικών συνθηκών» (διαχωρισμός που, στο όνομα μάλιστα του υλισμού, έχει καταντήσει μεταφυσικός), όλες οι έννοιες των παραδοσιακών ιδεολογιών έχουν ρευστοποιηθεί, προσβεβλημένες από τη διπλή απώλεια και του «υποκειμένου» (εργατική τάξη, όπως την ξέραμε) και του «αντικειμένου» (καπιταλισμός, όπως τον ξέραμε). Βεβαίως και τα δύο εξακολουθούν να υπάρχουν, μόνο που δεν αντιστοιχούν πλέον ακριβώς οι λέξεις με τα πράγματα. Και δεν είναι μόνο οι κυρίαρχοι που ξανασχεδιάζουν τον χάρτη των εννοιών και των

συμβολισμών της δικής τους κυριαρχίας, αλλά και το ανταγωνιστικό αντικαπιταλιστικό κίνημα επαναπροσδιορίζει τις έννοιες και τα μέσα της χειραφέτησης με τη δική του πολύπλευρη πρακτική.

Η αυτοδιαχείριση, λοιπόν, ως ζωντανή τάση του σημερινού (“κάτω”) κόσμου, δεν έχει ανάγκη να αντλήσει τα επαναστατικά διαπιστευτήριά της από τις ματαιωμένες σελίδες των Απάντων οποιουδήποτε μεγάλου διδασκάλου, ούτε από την ηρωικότητα των ανεκπλήρωτων προσπαθειών του παρελθόντος. Της αρκεί, θα έπρεπε να της αρκεί, το ότι καταφέρνει να εμπλέκει σήμερα, εδώ και τώρα, ένα πλήθος υποκειμένων σε ένα εν δυνάμει σχέδιο αναδιοργάνωσης της ζωής με όρους αυτονομίας, ισότητας και ελευθερίας. Ποια σελίδα τίνος στοχαστή, ποια αφήγηση ποιας εποχής, μπορεί να διεκδικεί ανώτερη ισχύ από την παλλόμενη συγχρονική πράξη της προσπάθειας για απαγκίστρωση από τον ετεροκαθορισμό και την ετερονομία, την κυριαρχία, την ανισότητα και την εκμετάλλευση, αυτών που υποτίθεται ότι αποτελούν για όλους τους επαναστάτες τον «περιούσιο λαό» της κοινωνικής απελευθέρωσης; Η «πράξις» αυτή δεν είναι αστόχαστη, εμπεριέχει και θεωρητικές καταβολές και ιστορικές εμπειρίες, αλλά δεν δημιουργεί κάποιου είδους «ιδεολογική ταυτότητα». Κι ίσως αυτό είναι που ξενίζει περισσότερο τους θεωρητικούς “καθοδηγητές”, μαθημένοι καθώς είναι σε μια σκέψη πρωτίστως «ταυτοτική» που δομείται γύρω από το ερώτημα «πού κατατάσσεσαι» και όχι γύρω από το «τι είναι αυτό που κάνεις».

Αλλά αυτό που κάνουμε είναι «περισσότερο ένα μοντέλο μετάβασης, παρά ένα μοντέλο κοινωνίας, όπου χτίζουμε προοδευτικά τις πρακτικές και παίρνουμε αποφάσεις που μας απομακρύνουν από το σημείο εκκίνησής μας εντός του συστήματος, προς τον κόσμο στον οποίο θέλουμε να ζήσουμε» (Ενρίκ Ντουράν – συνέντευξη για τη συνεταιριστική πρωτοβουλία CIC της Καταλονίας, διαθέσιμη στο www.x-pressed.org). Οι παραδοσιακές ιδεολογίες εστίαζαν κυρίως στην περιγραφή των αρχών και των δομών της νέας κοινωνίας (εν είδει άρθρων πίστης στην ιδανική κοινωνία που κάποτε θα φτάσουμε), η μετάβαση ήταν αφημένη στον

«αυτόματο πιλότο» μιας κρατικά ελεγχόμενης και καθοδηγούμενης επαναστατικής διαδικασίας. Ο «νέος άνθρωπος» (η καθαρίστρια του «Κράτος και Επανάσταση» του Λένιν, που θα μπορούσε να αναλάβει τη διακυβέρνηση) θα προέβαλλε μετά από δοκιμασίες και πολύχρονη κοπιαστική εκπαίδευση από το κόμμα και το κράτος. Μέχρι τότε, ολόκληρη η ιεραρχία του καπιταλιστικού καταμερισμού εργασίας και της διεύθυνσης θα ήταν αναγκαία και αδιαμφισβήτητη. Τα εργοστασιακά συμβούλια και η αυτοδιαχείριση ήταν «αποδιοργάνωση», ο κρατικός σχεδιασμός και η μονοπρόσωπη διεύθυνση ήταν «οργάνωση». Ε, λοιπόν, αυτός ο «νέος άνθρωπος» δεν προέβαλε ποτέ τελικά, όπως όλοι ξέρουμε πια σήμερα, γιατί ακριβώς ενώ προσπάθησε να πάρει τα εργοστάσια και τη ζωή στα χέρια του, τελικά υπέκυψε στη διαπαιδαγωγική λειτουργία του κόμματος και του κράτους.

Όπως φαίνεται από αυτή τη δραματική ιστορική εμπειρία, αλλά κυρίως από τη σύγχρονη ολοκληρωτική καπιταλιστική συνθήκη, το ερώτημα που έχουν να αντιμετωπίσουν θεωρητικά και πρακτικά, ή με μια θεωρητική πρακτική, τα κοινωνικά χειραφετικά κινήματα είναι «πώς μπορεί κανείς να καθιερώσει, στα διαλείμματα της υποτέλειας, τη νέα εποχή της ελευθερίας: όχι την εξέγερση των σκλάβων, αλλά την έλευση μίας νέας κοινωνικότητας μεταξύ ατόμων που ήδη έχουν, ο καθένας από μόνος του, αποτινάξει τα δουλοπρεπή πάθη που αναπαράγονται επ' αόριστον από τον ρυθμό των ωρών εργασίας;» (Ζακ Ρανσιέρ – «The nights of labour: The workers' dream in nineteenth century», παρατίθεται στο «Ο Σίσυφος και η Εργασία της Φαντασίας», Steven Shukaitis, <https://www.rebelnet.gr>). Κάτι τέτοιο απαιτεί τη δημιουργία «υλικών βάσεων» για την απεξάρτηση της ζωής μας από το κεφάλαιο και το κράτος. Αν θέλουμε να κινηθούμε από το επίπεδο της προπαγάνδας και των ακαδημαϊκών-πολιτικών μαθημάτων στο επίπεδο της ζωής, πρέπει να βρούμε ή να δημιουργήσουμε εδάφη όπου μπορούμε να ριζώσουμε και να αναπτυχθούμε με τα δικά μας ανεξάρτητα μέσα. Πρέπει να μπορούμε να δημιουργούμε λύσεις από εμάς και για εμάς, και όχι απλά να ζητάμε λύσεις από το κεφάλαιο και το κράτος διαιωνίζοντας την εξάρτησή μας από τις αλυσίδες της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας. Η

αυτοδιαχείριση μπορεί να μας παρέχει τα μέσα για την επιβίωσή μας με αξιοπρέπεια και ελευθερία, δημιουργώντας ταυτόχρονα εκείνα τα δίκτυα αλληλεγγύης και οριζόντιας αμεσοδημοκρατικής διασύνδεσης που θα αποτελέσουν το πραγματικό έδαφος κοινωνικής χειραφετικής κίνησης και δημιουργίας των δικών μας κοινών.

Όπως το θέτει και πάλι ο Ρανσιέρ, «η απουσία του αφεντικού από την ώρα και τον χώρο της παραγωγικής εργασίας μετατρέπει αυτή την εκμεταλλευόμενη εργασία σε κάτι περισσότερο: όχι απλώς μια συμφωνία που υπόσχεται στο αφεντικό μία καλύτερη απόδοση σε αντάλλαγμα της ελευθερίας της κίνησης των εργατών αλλά τη διαμόρφωση ενός τύπου κίνησης των εργατών που ανήκει σε διαφορετική ιστορία από αυτή των αφεντικών». Ακριβώς αυτό: η δημιουργία της δικής μας ιστορίας. Ή με άλλα λόγια, η δική μας αυτοεκπαίδευση ...στο να μην είμαστε εργάτες. Να μην είμαστε απλώς ο άλλος πόλος του κεφαλαίου, έτοιμοι να πεθάνουμε από ασφυξία μόλις κοπεί ο δεσμός μας (ή μάλλον τα δεσμά) μαζί του. Στην παραδοσιακή ιδεολογία και εργατική πολιτική υπάρχουν μόνο αφεντικά και εργάτες. Γι' αυτό και τους εργάτες που επιλέγουν την αυτοδιαχείριση δεν μπορούν να τους κατατάξουν παρά μόνο ως καινούργια αφεντικά. Δεν υπάρχει χώρος για να κινηθούν οι εργάτες πέρα από αυτή τη σχέση, καταργώντας έτσι και τον εαυτό τους ως επιβεβαίωση του κεφαλαίου. Αυτόν τον δρόμο πασχίζει να διασχίσει, με τεράστιες δυσκολίες και πλήθος αντιφάσεων, η αυτοδιαχείριση. Και αυτό είναι που πάνω απ' όλα δεν συγχωρούν οι εχθροί της...

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 17

Το «όχι» ως αντίσταση στον

οικονομισμό

Αλέξανδρος Σχισμένος και Νίκος Ιωάννου*

Ίσως είναι νωρίς για μια σωστή εκτίμηση της σημασίας του συντριπτικού «όχι», χωρίς την απαραίτητη απόσταση για μια καθαρότερη εποπτεία της κοινωνικοϊστορικής στιγμής. Μπορούμε όμως σίγουρα να εκθέσουμε ως σκέψεις κάποιες πρώτες βιωματικές εντυπώσεις αυτής της στιγμής στον ορίζοντα του απελευθερωτικού προτάγματος.

Κατ' αρχάς, γρήγορα έγινε σαφές, παρά την υιοθέτησή της από τους πάντες, και ίσως ακριβώς εξαιτίας αυτής, η αποτυχία κάθε ταξικής ανάλυσης του αποτελέσματος. Πράγματι, σε επίπεδο αθηναϊκών δήμων η Εκάλη και η Κηφισιά ψήφισαν το «ναι», όμως σε επίπεδο νομών οι πλέον πλούσιοι νομοί της Κρήτης, της Κέρκυρας κτλ. ψήφισαν το «όχι», ενώ η Λακωνία και οι Σέρρες, όχι ακριβώς περιοχές πλουσίων, ψήφισαν το «ναι». Ακόμη όμως σημαντικότερο είναι να τονιστεί η μη οικονομίστικη τοποθέτηση των πολιτών της Ελλάδας.

Αντίθετα προς τη μιντιακή τρομολαγνεία αλλά και την ασφυκτική οικονομική πραγματικότητα, η συντριπτική πλειοψηφία των ψηφοφόρων αγνόησε επιδεικτικά κάθε οικονομικό κίνητρο και κριτήριο και στράφηκε προς άλλες φαντασιακές επενδύσεις, σε ένα ευρύτατο φάσμα κοινωνικών σημασιών, από την αλληλεγγύη έως την ανεξαρτησία, με κοινό γνώμονα την αντίσταση. Αυτή η τοποθέτηση είναι μια κοινωνική κίνηση αποστροφής προς τον οικονομισμό και αναδημιουργίας δικτύων αυτοκυβέρνησης που χαρακτηρίζει την τρικυμιώδη εποχή μας.

Το δημοψήφισμα υπήρξε πράγματι μία στιγμή μόνο, κατά την οποία οι ίδιοι οι άνθρωποι μιλάνε για κάποιο ζήτημα με ένα «ναι» ή ένα «όχι», μία στιγμή που προκλήθηκε από τον πολιτικό σχεδιασμό των κυβερνώντων και όχι από τις κινηματικές διεργασίες της κοινωνίας. Εμοιαζε με ανάκριση περισσότερο παρά με οποιαδήποτε μορφή άμεσης δημοκρατίας, η οποία απαιτεί

δημόσια διαβούλευση και οδηγεί στη δημόσια πράξη μέσα σε μια συνεχή, ρητώς αυτοθεσμιζόμενη λειτουργία.

Αντιστοίχως, ο πυκνός πολιτικός χρόνος της τελευταίας, ατελείωτης, πριν από το δημοψήφισμα εβδομάδας υπήρξε αργός, αποπνικτικός και ασφυκτικός, ακριβώς λόγω του αποκλεισμού της κοινωνίας από τις πραγματικές πολιτικές διαδικασίες και του μη δημόσιου χαρακτήρα του, που σημαδεύτηκε από την προπαγάνδα των ιδιωτικών ΜΜΕ.

Εγινε σαφές ότι κάθε προοπτική της ανάπτυξης έχει χαθεί, τοπικά και διεθνώς. Η απεύθυνση των κάθε αναπτυξιακών σχεδίων της Ε.Ε. μονάχα στη μεγάλη κλίμακα της οικονομίας και στις επιχειρήσεις διευρυμένου κύκλου εργασιών, αφ' ενός οδηγεί τη μικρή παραγωγική κλίμακα σε πλήρη εξαφάνιση, αφ' ετέρου δημιουργεί επιφανειακώς παράδοξα φαινόμενα, όπως την ανικανότητα απορρόφησης των κονδυλίων του ΕΣΠΑ στο σύνολό τους, όχι μόνο από την Ελλάδα, αλλά και από όλες σχεδόν τις χώρες του ευρωπαϊκού Νότου.

Για τις κοινωνικές δυνάμεις, αυτό δείχνει ότι πρέπει να περάσουν από την υπεράσπιση της μη ιδιωτικοποίησης των κοινών αγαθών και την παραμονή τους υπό κρατική διαχείριση, στην επαναοικειοποίηση των κοινών αγαθών, στη δημιουργία ενός ελεύθερου, κοινωνικού δημόσιου χώρου και δημόσιου χρόνου, καθώς και δικτύων αμεσοδημοκρατικής αυτοκυβέρνησης.

Παρατηρήσαμε πως οι αξιωματούχοι των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων μιλούν με το ύφος εκπροσώπου εταιρείας, το οποίο εξασκούν με ιδιαίτερη άνεση τώρα που υπογράφηκε και η Διατλαντική Εταιρεία ΤΤΙΡ, που εξισώνει τα πολυεθνικά τραστ με τα έθνη-κράτη, στερώντας και τη θεσμική νομιμοποίηση από τα τελευταία. Οι κυβερνητικές ελίτ που υπηρετούν το χρηματοπιστωτικό σύμπλεγμα χρησιμοποιούν μια κενή τυπολατρία των ασαφών κανόνων, για να καλύψουν το γεγονός ότι δεν τηρούν στην ουσία κανένα κανόνα, παρά μόνο τα αλλοπρόσαλλα συμφέροντα των επενδυτικών λόμπι. Η γραφειοκρατική αυθεντία φαίνεται πως αρμόζει γάντι στη χρηματοπιστωτική μορφή του καπιταλισμού, ενώ οι πολιτικές

διεργασίες προορίζεται να μαραθούν.

Το κλείσιμο των τραπεζών έχει σαφώς αρνητικές συνέπειες για όλη τη χρηματοπιστωτική λειτουργία. Η κατάρρευση της τραπεζικής πίστης έπεται της κατάρρευσης της πίστης στις τράπεζες. Χάθηκε λοιπόν ήδη ένα μεγάλο κομμάτι της αξιοπιστίας του ίδιου του συστήματος διεθνώς και το πιο σημαντικό είναι η υποχώρηση της πίστης στο ευρώ στην ίδια την Ευρώπη, η οποία μάλλον θα αυξηθεί με αργό αλλά σταθερό ρυθμό.

Η απαξίωση της λογιστικής πολιτικής συνεπάγεται και την απαξίωση των μηχανισμών ελέγχου και κατασκευής κοινωνικής συναίνεσης, το συμπλήρωμα δικαίωσης του συστήματος. Την πλήρη αποτυχία των τεχνικών προπαγάνδας να ελέγξουν, να καθοδηγήσουν ή έστω να αντιληφθούν το δημόσιο αίσθημα. Η πολιτική κρίση είναι και κρίση του συστήματος, που διατρέχει όλους τους καθεστωτικούς θεσμούς με τέτοιο ρίγος, ώστε να μπορεί για πρώτη φορά να εμφανίζεται στην Ευρώπη το παράδοξο μιας «αντικαθεστωτικής» κυβέρνησης, χωρίς αυτή να έχει ούτε ένα στοιχείο αντικαθεστωτικό στον λόγο και την πολιτική της.

Τέλος, το «όχι» σαφώς υπερβαίνει τόσο τους σχεδιασμούς της κυβέρνησης όσο και την οποιαδήποτε ερμηνεία που μπορεί να δώσει ο καθένας. Δεν είναι σημάδι κανενός διχασμού.

Αποδεικνύει τις τεράστιες απελευθερωτικές δυνάμεις της κοινωνίας, τη βαθιά διείσδυση των φαντασιακών σημασιών της κοινωνικής αλληλεγγύης και της δημοκρατίας, την επιμονή της νοοτροπίας της αντίστασης και την έντονη αναζήτηση ενός καλύτερου κόσμου. Αυτά τα στοιχεία που μπορούν να μετατραπούν σε σπόρους αυτονομίας δεν μπορεί να τα εκφράσει καμία ηγεμονική, κρατική, κοινοβουλευτική ή κυβερνητική αυθεντία.

**Συγγραφείς του βιβλίου «Μετά τον Καστοριάδη: Δρόμοι της αυτονομίας στον 21ο αιώνα», εκδ. Εξάρχεια*

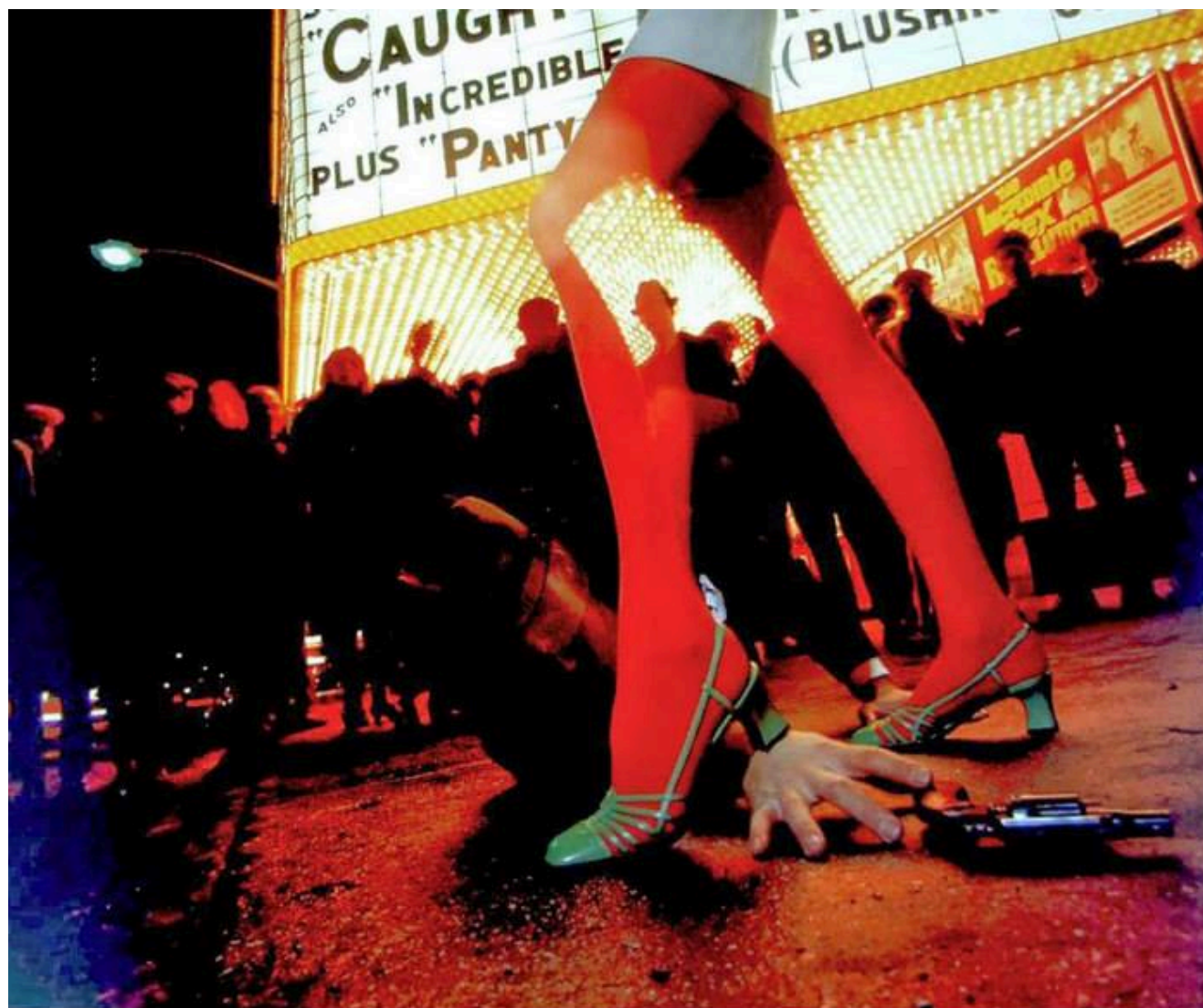
Πηγή: <https://www.efsyn.gr/arthro/ohi-os-antistasi-ston-oikonomismo>

Cocktail Party οικονομικής ενίσχυσης της Βαβυλωνίας – 26/06/15

Παρασκευή 26/06/15

**Οικονομική ενίσχυση για το Περιοδικό Βαβυλωνία στην ταράτσα
του Nosotros!**

Με DJ set και δροσερά cocktail!

Cocktail Party

οικονομικής ενίσχυσης

στην τσάντα του *Nosokios*

Παρασκευή 26 Ιουνίου 2015

Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια, ώρα 22:00

Περιοδικό Βαβυλωνία

BABYLONIA

Α.Κ.: Για μια στρατηγική εξόδου

Πολιτικά συμπεράσματα και προτάσεις του 12^{ου} πανελλαδικού της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης

«Στο Σύνταγμα η Αριστερά στο σύνολό της επέλεξε το εύπεπτο λαϊκίστικο δίλημμα μνημόνιο-αντιμνημόνιο προκειμένου να έχει ρόλο αντί της αυτοθέσμησης-αυτοοργάνωσης μιας νέας κοινωνικής οργάνωσης. Το ψευτοδίλημμα αυτό πέρασε, αλλά θα το βρει μπροστά της και ίσως αποτελέσει μια ήττα μεγαλύτερη από όσο μπορεί να φανταστεί ο οποιοσδήποτε.»

(Μετεκλογικό κείμενο ΑΚ Μάιος 2012)

Ο μύθος της διαπραγμάτευσης και το ελληνικό κράτος

Σήμερα, 4 μήνες μετά τις εκλογές του Γενάρη έχουμε τη δυνατότητα να αξιολογήσουμε πιο νηφάλια και με μεγαλύτερη ενδελέχεια το νέο κυβερνητικό παράδειγμα, αλλά και συνολικότερα το πολιτικό σκηνικό. Αυτό που για μας ήταν προφανές από την αρχή, πλέον γίνεται πασίδηλο, ότι δηλαδή δεν υπάρχει δυνατότητα διαχείρισης της πολιτικής και οικονομικής κρίσης προς όφελος της κοινωνίας. Όλες οι διαχειριστικές επιλογές, δηλαδή αυτές που εντάσσονται στο πλαίσιο της αναρρίχησης στην εξουσία και διαχείρισης της κρατικής μηχανής, ανεξαρτήτως προθέσεων, είναι καταδικασμένες στην αποτυχία. Πολιτικά είναι ανίκανες να παραγάγουν ένα διαφορετικό φαντασιακό από το ΤΙΝΑ της θάτσερ, καθώς αφενός αναλίσκονται στον οικονομισμό, αφετέρου διατηρούν και αναπαράγουν τις κυρίαρχες οικονομικές και πολιτικές θεσμίσεις, που έχουν χρεοκοπήσει εδώ και χρόνια. Στην πράξη το ελληνικό κράτος, εν τη γενέσει του αποτελεί, ένα οικονομικά θνησιγενές και

εξαρτημένο παράδειγμα περιφερειακού καπιταλισμού, καταδικασμένο σε ένα κύκλο κρίσεων και τεχνητών επανακάμψεων. Η Ελλάδα ξεκίνησε από την ίδρυσή της, ως κράτος, με διαδικασία πτώχευσης. Η πρώτη επίσημη πράξη του νεοσύστατου κράτους το 1827 ήταν η δήλωση αδυναμίας πληρωμής. Συνολικά η Ελλάδα χρεοκόπησε τέσσερις φορές και βρέθηκε υπό καθεστώς πτώχευσης πάνω από 50 χρόνια σε όλη την ιστορική της διαδρομή.

Η δεύτερη επίσημη χρεοκοπία έγινε το 1843, και τότε επιβλήθηκε ο πρώτος δημοσιονομικός έλεγχος στην Ελλάδα με τραγικές συνέπειες για την οικονομία της και την κοινωνική της συνοχή. Η Τρίτη επίσημη χρεοκοπία δηλώθηκε και έμεινε γνωστή με το «δυστυχώς επτωχεύσαμεν» του Χ. Τρικούπη το 1893. Υπήρξαν και τότε ξένοι δανειστές οι οποίοι το 1898, μετά τον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897, επέβαλλαν Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο, και δέσμευσαν τους βασικούς πόρους του ελληνικού δημοσίου. Ο Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος διατηρήθηκε για πολλά χρόνια και το 1932 η Ελλάδα οδηγήθηκε για τέταρτη φορά σε χρεοκοπία. Από τη δίνη της χρεοκοπίας δεν ξέφυγε ποτέ το ελληνικό κράτος και έμελλε το 2010 να προσφύγει ξανά στο χρηματο-πιστωτικό έλεγχο και το ΔΝΤ.

Ακόμη λοιπόν κι αν ο Συριζα είχε σχέδιο και δεν ακολουθούσε την καταστροφική απ' ότι φαίνεται λογική βλέποντας και κάνοντας (υποχωρήσεις), αυτό θα ήταν καταδικασμένο να αποτύχει πολιτικά ως διαχειριστικό, αλλά και στην πράξη, σε ένα κράτος τοξικοεξαρτημένο από την ίδρυσή του. Η οποιαδήποτε ελπίδα στην επαναφορά της περιόδου της οικονομικής ευμάρειας, μέσα από το δρόμο της διαχείρισης, δεν βρίσκει πια κανένα έρεισμα στην πραγματικότητα. Οι συμβιβασμοί που θα αναγκαστεί να κάνει η νέα κυβέρνηση, όχι μόνο θα βαθύνουν την οικονομική καθυστόταξη της κοινωνίας και των εργαζομένων στα αφεντικά και στις πολιτικο-οικονομικές ελίτ, αλλά θα ενισχύσουν και το ιδεολόγημα του ΤΙΝΑ, σε μία συγκυρία που η κινηματική έξαρση που γνωρίσαμε την περίοδο 2006–2012 φαντάζει αιώνες μακριά.

Αριστερός Κυβερνητισμός

Ωστόσο, σε σύγκριση με την προηγούμενη συνθήκη διακυβέρνησης η επιφανειακή αξιοπρέπεια και η εντιμότητα που εκπέμπει η νέα κυβέρνηση στη διαδικασία των διαπραγματεύσεων αλλά και στη συνολικότερη εκφορά λόγου, έχει καταφέρει να εκμαιεύσει μία καινούργια συναίνεση. Μία συναίνεση που συγκροτείται πάνω στα εθνικά μυθεύματα και τον αντιγερμανισμό, διαμορφώνοντας παράλληλα μία ισχυρή κοινωνική δυναμική ικανή να προστατεύει το Σύριζα ενάντια στους επικριτές του στο δημόσιο λόγο. Ο σύριζα δηλαδή έχει κατασκευάσει συνθήκη πολιτικής ηγεμονίας. Το πόσο εύθραυστη η συμπαγής θα είναι αυτή η συνθήκη είναι κάτι που δεν μπορούμε να πούμε με σιγουριά είναι ωστόσο νωπές οι μνήμες της σχεδόν αστραπιαίας αποκαθήλωσης του ΠΑΣΟΚ και του Γιωργάκη, του πρώτου θύματος της μη δυνατότητας διαχείρισης της ελληνικής οικονομίας (στη συγκεκριμένη περίπτωση βέβαια απουσίαζε και η πολιτική βούληση, αφού το ΠΑΣΟΚ λειτούργησε ως υπάλληλος των πιστωτών).

Παράλληλα, όσον αφορά την κοινωνική πολιτική και τα δικαιώματα, όσο ο Σύριζα ήταν στην αντιπολίτευση άνοιγε την ατζέντα του προς τα κινήματα. Η ραγδαία όμως άνοδος του προς την εξουσία, τον έφερε σε σύντομο πολιτικό χρόνο αντιμέτωπο με τον κυβερνητισμό τον οποίο φαίνεται να επιλέγει όλο και πιο έντονα. Αυτό είχε ως συνέπεια όχι μόνο να δημιουργήσει συγκρούσεις στο εσωτερικό του, αλλά και να μετατοπίσει την ατζέντα του από την κοινωνική πολιτική στην καταφυγή στο φαντασιακό της εθνικής συγκρότησης. Η συνεργασία με τους ANEL επισφράγισε αυτή τη μετατόπιση διαψεύδοντας τις αναφορές στη δήθεν «ταξική ψήφο». Αυτό που έχει καταφέρει μέχρι στιγμής ο σύριζα να κάνει μ' επιτυχία, ήταν να ικανοποιήσει με ευκολία την περιορισμένη ατζέντα (σε σχέση με το συνολικότερο ζήτημα των φυλακών, συνθήκες, αποσυμφόρηση, σωφρονιστικός κώδικας, αυστηροποίηση των ποινών), που του τέθηκε από τους πολιτικούς κρατούμενους. Χαρακτηριστικό είναι ότι κατάφερε να άρει το άσυλο και να εκκενώσει την κατάληψη της πρυτανείας με ελάχιστο έως μηδαμινό πολιτικό κόστος. Με βάση τη μέχρι τώρα εμπειρία αντιπαράθεσης κινήμάτων και Σύριζα, είναι οφθαλμοφανές ότι όσο η ατζέντα τους παραμένει

κλειστοφοβική, περιορισμένη, άτολμη και συντεχνιακή (παρόλο που οι συνθήκες ανοίγουν χώρο και προοπτική), ο δρόμος της ηγεμονίας για το σύριζα θα είναι εύκολος. Κατά τ' άλλα ο φασισμός συνεχίζει να καιροφυλαχτεί κατά της κοινωνίας, με νεκρούς μετανάστες να ξεβράζονται στα νησιά, δεκάδες ανήλικους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, το φράχτη του Έβρου να αποτελεί το προπύργιο του αποκλεισμού, τις συνθήκες στις φυλακές τριτοκοσμικές, την δικαστική εξόντωση αγωνιστών.

Μία ακόμη διαπίστωση που μπορούμε να κάνουμε συνεχίζοντας, είναι η για άλλη μια φορά έλλειψη δυνατότητας αλλά και πολιτικής βούλησης, για να σταματήσουν οι καταστροφικές πολιτικές της ανάπτυξης. Οι οικονομικές αποζημιώσεις για να σταματήσουν άμεσα επενδύσεις, όπως τα χρυσωρυχεία στη Χαλκιδική, η ιδιωτικοποίηση του λιμανιού του Πειραιά, η ανάπλαση του Ελληνικού κ.α. είναι τεράστιες και αν συνυπολογίσουμε την πλήρη ιδεολογική και πολιτική σύμπνοια της κυβέρνησης με το πρόταγμα της ανάπτυξης, είτε κρατικής είτε ιδιωτικής, είμαστε πλέον σίγουροι ότι το πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού στα ζητήματα αυτά δεν θα το κλείσει καμία κυβέρνηση προς όφελος των πολιτών.

Ένα ακόμη στοιχείο της νέας πολιτικής συγκυρίας είναι πως η απονομιμοποίηση του πολιτικού συστήματος έτσι όπως την παρατηρούσαμε από το 2008 κι έπειτα με την κρίση της εκπροσώπησης και του κοινοβουλευτισμού, σήμερα έχει διολισθήσει και αυτή μπροστά στη χοάνη του οικονομισμού. Η διατηρούμενη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, ως τεχνική διακυβέρνησης με ΠνΠ, η επαναλειτουργία της ΕΡΤ με όρους κρατικο-υποταγμένου μαγαζιού, παραμένοντας ανώνυμη εταιρεία και εν γένει ο συνολικότερος αποκλεισμός της κοινωνίας από το πολιτικό, φαίνεται να επικαλύπτεται από τη φενάκη της ελπίδας σε μια θετική έκβαση των διαπραγματεύσεων στα σαλόνια της Ευρώπης. Στην παρούσα φάση η ανάθεση έχει ξανά το πάνω χέρι στη διαρκή αναμέτρηση με το αυτεξούσιο.

Συμπερασματικά

Με αφορμή αυτές τις διαπιστώσεις, μπορούμε να σκιαγραφήσουμε σε πρώτη φάση τους τομείς στους οποίους υπάρχει δυνατότητα παρέμβασης κι διάχυσης τους λόγου μας, με διατύπωση εναλλακτικών θέσεων και προτάσεων έξω από τη λογική της διαχείρισης και του συμβιβασμού και πέρα από φετιχισμούς και ονειρώξεις ολιστικών ανακατατάξεων.

Πρώτον, στο οικονομικό πεδίο όσον αφορά τις προτάσεις που ακούγονται από το εσωτερικό του συριζα, το ΚΚ, τον αριστερισμό και τώρα τελευταία από κομμάτια την αναρχία για έξοδο από την Ευρωπαϊκή ένωση και τη διαγραφή του χρέους, αντιλαμβανόμαστε το πολιτικό σκεπτικό με το οποίο διατυπώνονται, αλλά στην παρούσα φάση κινούνται στα όρια του παραληρήματος. Αυτό διότι επικεντρώνονται στην αφηρημένη άρνηση, σε ακαθόριστο πλαίσιο (επαναστατικό-διαχειριστικό), εμμένουν στον οικονομισμό, διολισθαίνουν προς έναν ρομαντικό εθνικισμό και το σημαντικότερο αποφεύγουν ή αποτυγχάνουν να αποτυπώσουν και να διατυπώσουν ένα συγκροτημένο πρόταγμα εξόδου από τον καπιταλισμό ως εναλλακτική. Ταυτισμένες μάλιστα στη συλλογική συνείδηση με μία ξεπερασμένη, έχουν ως αποτέλεσμα τη συρρίκνωση της κοινωνικής τους απεύθυνσης.

Ως αντιεξουσιαστές, αυτό που προέχει δεν είναι να δηλώσουμε την αντίθεση μας στην ΕΕ, αλλά να σηκώσουμε το βάρος της ευθύνης προκειμένου να μπει σε τροχιά το παράδειγμα της κοινωνικής κι αλληλέγγυας οικονομίας, βγάζοντας προς τα έξω και υλοποιώντας πρώτα στους χώρους μας τις θέσεις μας για τις κολεκτίβες και την αυτοδιαχείριση. Επίσης σε δεύτερο επίπεδο, να επιδιώξουμε να αναδείξουμε δομές και νοήματα που δεν θα θέτουν το χρήμα και την αξία ως κυρίαρχη σημασία, αλλά το στοιχείο της κοινότητας. Η περιορισμένη επιτυχία ή αποτυχία μας σε αυτόν τον τομέα δίνει το περιθώριο στα διαχειριστικά οικονομίστικα διλήμματα να κυριαρχούν στο δημόσιο διάλογο, σε συνδυασμό με την απουσία μας από αυτόν. Όσον αφορά το δημόσιο χρέος είναι προφανές πως αποτελεί μία συνθήκη καθυπόταξης της κοινωνίας, που λειτουργεί ως πρόσχημα για την επιβολή πολιτικών που εδώ και χρόνια ευαγγελίζονταν οι εγχώριες και

διεθνείς πολιτικό-οικονομικές ελίτ. Είναι δεδομένο πως δεν οφείλουμε τίποτα σε κανέναν τραπεζίτη ως κοινωνία, : ωστόσο η διαγραφή του χρέους επειδή αποκτά χαρακτηριστικά βάσης και εποικοδομήματος για τον ριζικό κοινωνικό μετασχηματισμό θα ήταν καταστροφικό αν εντάσσαμε στο πολιτικό μας πρόταγμα μια τόσο κοντόθωρη στρατηγική που αποπνέει περίεργες συμμαχίες παρόμοιες μ αυτές που εκδηλώθηκαν με το δίπολο μνημόνιο –αντιμνημόνιο. Προέχει λοιπόν, να εστιάσουμε και να προτάσσουμε την οικοδόμηση των συνθηκών για έναν συνολικό κοινωνικό μετασχηματισμό (όπως περιγράφονται συνοπτικά παραπάνω και στη συνέχεια), παρεπόμενο αποτέλεσμα του οποίου θα είναι και η πλήρης απαγκίστρωση από το δημόσιο χρέος.

Δεύτερον, πρέπει να πάρουμε θέση ενάντια στη νέα εθνική ενότητα που συγκροτείται με βάση τον αντιγερμανισμό και την αριστερή νοσηματοδότηση της φιλοπατρίας, που δεν μπορεί παρά να αναπαράγει ρατσιστικά μοτίβα. Οι όποιες επιτυχίες του παρελθόντος ενάντια στους εθνικούς μύθους και τον αντι-ιμπεριαλισμό κινδυνεύουν να συνθλίβουνε από ένα παρόν που τα επικαλείται από πολιτικό και υπαρξιακό έλλειμμα. Συγκεκριμένα πρέπει να πάρουμε επιτέλους θέση απέναντι στο σουρεαλιστικό αίτημα που τείνει να γίνει καθολικό σχετικά με τη διεκδίκηση των γερμανικών αποζημιώσεων. Ενός επιχειρήματος που σε σαθρότητα έχει διαστάσεις τύπου «να πάρουμε πίσω την πόλη» και αποτελεί πλέον κύριο συστατικό του λόγου των κυβερνήσεων.

Τρίτον, στο επίπεδο των κοινωνικών δικαιωμάτων κι ελευθεριών, που συνεχώς περιστέλλονται σε συνθήκες σύγχρονου ολοκληρωτισμού, οφείλουμε να θέσουμε προτεραιότητες, όχι για λόγους σημασίας, αλλά για λόγους τακτικής. Το πρόσφατο φιάσκο της απεργίας πείνας των πολιτικών κρατουμένων, υποδεικνύει το αδιέξοδο στο να επιχειρούμε να επιβάλουμε την αντίστοιχη ατζέντα του Σύριζα μία ώρα αρχύτερα, μία ατζέντα μάλιστα που δε χαίρει ιδιαίτερης κοινωνικής νομιμοποίησης, αφού οι ψηφοφόροι του συριζα, είχαν και έχουν την προσοχή τους στραμμένη στην οικονομία. Η τακτική προσέγγιση που απ' ότι φαίνεται μπορεί να φέρει κάποια αποτελέσματα, είναι η

επικέντρωση σε ζητήματα που ξεπερνούν όχι μόνο την κοινωνική ατζέντα του Συριζα, αλλά συνολικά η κινηματική ενασχόληση με αυτά θέτει υπό αμφισβήτηση την ίδια την κρατική μηχανή, έτσι όπως συγκροτείται σήμερα.

Τέταρτον, στον τομέα των ιδιωτικοποιήσεων/επενδύσεων, , δε θα ήταν δυσανάλογο να πούμε πως υπάρχει προοπτική να αναδείξουμε μέσα από την αντίσταση ένα ριζικά διαφορετικό μοντέλο κοινωνικής διαχείρισης των κοινών, που να αντιπαρατίθεται στο κυρίαρχο φαντασιακό της ανάπτυξης. Ένα φαντασιακό το οποίο εσωκλείεται και στις προτάσεις της αριστεράς περί κρατικοποίησης και εργατικού ελέγχου. Αναφορικά λοιπόν με ζητήματα και αγώνες όπως η ΕΡΤ, το νερό, η ενέργεια, οι Σκουριές, περνώντας από την αντίσταση στην αντιπρόταση, εμείς πρέπει να ξεφύγουμε από το δίπολο κρατικού/ιδιωτικού, να προτάσσουμε τον κοινωνικό έλεγχο, στα πλαίσια της από-ανάπτυξης και της απομεγέθυνσης.

Τέλος, θεωρούμε πως είναι ξανά καιρός να βάλουμε μπροστά το πολιτειακό ζήτημα, να ανοίξουμε ξανά τον ευρύτερο κοινωνικό διάλογο για την άμεση δημοκρατία. Απέναντι στην νέα παράταση που έχει πάρει η ανάθεση έναντι στο αυτεξούσιο, πρέπει να ξαναβγάλουμε την πολιτική από το κοινοβούλιο και να την επαναφέρουμε στις πλατείες, τις γειτονιές, στους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους.

Ο πολιτικός χρόνος δεν είναι συμπυκνωμένος μόνο για την κυβέρνηση αλλά και για τα κινήματα. Δεν υπάρχουν περιθώρια ούτε για απογοητεύσεις, αλλά ούτε και για εξιδανικεύσεις. Οφείλουμε να χαράξουμε αντιεξουσιαστικό πολιτικό σχέδιο εξόδου, αλλιώς θα παραμείνουμε ή παρατηρητές του κοινωνικού ανταγωνισμού ή θιασώτες μιας ετεροκαθοριζόμενης πολιτικής πρακτικής δηλαδή θεατές των εξελίξεων.

Αντειξουσιαστική Κίνηση

ak2003.gr

Το τέλος του ανθρωπισμού

Φιλήμονας Πατσάκης*

Υπάρχει κάποια αδιόρατη γραμμή που συνδέει τη Βαλτιμόρη, το Φέργκιουσον, τη Λεκάνη της Μεσογείου, τη Συρία, τη Λιβύη, την Ουκρανία και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών-προσφύγων που «κοσμούν» όλες τις δυτικές κοινωνίες; Οι εκρήξεις-εξεγέρσεις που στιγματίζουν τις περιοχές των ΗΠΑ, ενώ δείχνουν να έχουν αφετηρία την ίδια αφορμή, τη βάνανση δολοφονία από αστυνομικούς μελών της αφροαμερικανικής κοινότητας, δεν έχουν ως κινητήριο μοχλό την οργή που εκδηλώθηκε στο Λος Αντζελες το 1992. Εμφορούνται από την απελπισία που προκαλεί η γνώση ότι τελείωσε οριστικά η διαφωτιστική συνθήκη που θεωρούσε τον άνθρωπο αυταξία.

Αυτή η απελπισία δεν έχει μόνο αμυντικά χαρακτηριστικά όπως θα περίμενε κανείς, αλλά έχει και μια συνθήκη αναγνώρισης ότι το κράτος δεν μπορεί να διασφαλίσει σταθερές συνθήκες νομικής υπόστασης στους πολίτες που συγκροτούν το έθνος-κράτος, αλλά ακόμα περισσότερο δεν μπορεί να διασφαλίσει τους όρους της ζωής. Αυτή η συνθήκη αναγνωρίζεται και από την εξουσία και κάνει τους 570 νεκρούς από αστυνομική δράση, που είναι ο επίσημος απολογισμός μέχρι τώρα στις Ηνωμένες Πολιτείες, μέρος ενός κηρυγμένου και όχι ακήρυκτου εμφυλίου· άλλωστε εδώ και καιρό υπάρχει και εφαρμόζεται νόμος που ορίζει ότι το πλεονάζον πολεμικό υλικό που φεύγει από το Ιράκ και το Αφγανιστάν πηγαίνει κατά προτεραιότητα στην επάνδρωση των μονάδων της Αστυνομίας και της Εθνοφυλακής στην Αμερική.

Με μια διαδικασία που παραδίδει όλο και μεγαλύτερες ζώνες της κοινωνικής συγκρότησης σε μια κατάσταση εξαίρεσης, με τους αντιτρομοκρατικούς και αντιμεταναστευτικούς νόμους να δημιουργούν τους όρους οριστικής αλλοίωσης του νομικού

πολιτισμού, για τον οποίο τόσο περηφανεύονταν μέχρι τώρα οι Δυτικοί δημοκράτες, η ανάγκη αντίστασης αποκτά οιονεί υπαρξιακά χαρακτηριστικά. Το ότι η Λεκάνη της Μεσογείου έχει μετατραπεί από «σταυροδρόμι πολιτισμών» σε νεκροταφείο 30.000 ανθρώπων τον χρόνο είναι αποτέλεσμα ενός πολέμου χαμηλής έντασης που διεξάγεται πολλά χρόνια τώρα.

Οι εμφύλιοι, των οποίων η ένταση ξενίζει και η έκταση ξαφνιάζει, αποδεικνύουν ότι βιώνουμε το τέλος της μεταπολεμικής συνθήκης συγκρότησης του κόσμου και την αρχή μιας περιόδου με μόνο ενοποιητικό στοιχείο τον φόβο. Ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία ήταν από την αρχή στραμμένος στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών, η στρατιωτικοποίηση του εσωτερικού των κοινωνιών και η επιβολή μιας αστυνομικής λογικής στο εξωτερικό έχουν διαμορφώσει έντονη ρευστότητα. Ενώ το επιστέγασμα της πολιτικής αυτής θεωρήθηκε η περίφημη θεωρία της οικοδόμησης εθνών (nation building), το οποίο ήταν το δόγμα που δέσποζε στην επέμβαση στη Λιβύη, τελικά οδηγηθήκαμε στην απόλυτη κατάρρευση όχι μόνο εθνών αλλά και ολόκληρων περιοχών.

Καθώς οι υποσχέσεις του συστήματος για διαρκή πρόοδο, ευημερία, για το τέλος των εποχών του πολέμου και του πόνου αποδείχτηκαν φρούδες, είμαστε μπροστά στη συγκρότηση ενός κόσμου βασισμένου στο συναίσθημα του φόβου ως μοναδικού μέσου συναίνεσης. Η έκτακτη σύνοδος κορυφής της Ε.Ε. για το μεταναστευτικό ζήτημα δεν απέδειξε, όπως πολλοί θέλουν να παρουσιάσουν, ένα ηθικό έλλειμμα στην ελίτ της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αντίθετα έδειξε συνέπεια και συνέχεια στις στοχεύσεις και τις επιδιώξεις των εξουσιαστικών μηχανισμών.

Η ανάγκη μιας πολεμικής αντιμετώπισης των ροών των μεταναστών είναι μέρος της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας και όχι διαχείριση των συνεπειών της. Μα καλά, δεν βλέπουν ότι η βάση της τεράστιας εισροής προσφύγων είναι οι πολεμικές συρράξεις σε έναν τεράστιο γεωγραφικά χώρο; Δεν είναι μόνο η Συρία, είναι η Υεμένη, η Ερυθραία, η Νιγηρία, η Λιβύη, που αποτελούν πλέον κατεστραμμένες ζώνες. Έτσι ακριβώς κατέρρευσε και η

νομική διάκριση μεταξύ προσφύγων και μεταναστών, μια διάκριση που στήριξε τη δημιουργία της λογικής του παράνομου ανθρώπου. Τώρα που η ισορροπία ανατράπηκε και το σύνολο σχεδόν των ανθρώπινων ρών αντιστοιχεί σε αυτό που όριζαν ως πρόσφυγα και επειδή νομικά δεν είναι εύκολη η αποβολή τους, στηρίζουν την πολιτική τους στην προσπάθεια της φυσικής εξόντωσης και αποτροπής.

Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, που επικαλείται το ασαφές πλαίσιο της συγκρότησης του έθνους με βάση το αίμα, ειδικά για την περίοδο που ζούμε, είναι μια απόφαση-σταθμός. [1] Ολη αυτή η ζοφερή περίοδος βίας, αποκλεισμού, φτώχειας, έντασης μιας πορείας του νομικού οπλοστασίου προς ολοκληρωτικές πλευρές, τονίζει τη φράση «δεν υπάρχει εναλλακτική» που προσπαθούν να την κάνουν τη ρίζα της παθητικότητας και κατά προέκταση της λογικής της ανάθεσης.

Τα όρια αυτής της ανάθεσης μας τα δείχνει η ικανοποίηση της αριστερής μας κυβέρνησης από τα αποτελέσματα της συνόδου κορυφής της Ε.Ε. για το μεταναστευτικό, η εν πολλοίς διατήρηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης και μια έντονη ενασχόληση με αυτό που λέγεται διαχείριση και «ρεαλισμός». Το τέλος όμως της ανάθεσης μπορεί να σημάνει την αρχή μιας νέα συλλογικής αίσθησης του ανήκειν, την αρχή μιας διαδικασίας συγκρότησης της αυτοδιεύθυνσης, την αίσθηση του αυτοπροσδιορισμού και τη διεύρυνση της έννοιας της αλληλεγγύης ώστε να περιλαμβάνει το σύνολο των όρων της ζωής.

Μιας αλληλεγγύης που θα διαλύει κάθε σκέψη αποκλεισμού και θα θεωρεί τον πρόσφυγα μέλος της κοινωνικής δομής. Αυτό προϋποθέτει και την ανάγκη να αναδειχτεί ότι ο στρατός, η αστυνομία και ο σύγχρονος νομικός πολιτισμός είναι μέρη του προβλήματος, και όχι λύσεις στη βάση της ασφάλειας.

[1] Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας έκρινε αντισυνταγματικό τον νόμο Ραγκούση για την ιθαγένεια και το σκεπτικό του επιδιώκει να τονίσει την αναγκαιότητα να επανακαθοριστούν οι πολιτικοί δεσμοί του έθνους με μοναδικό

κριτήριο τον νόμο του αίματος.

* συγγραφέας, μέλος της συντακτικής ομάδας του περιοδικού
Βαβυλωνία

Πηγή: <https://www.efsyn.gr/arthro/telos-toy-anthropismoy>

Δύο εκδηλώσεις από το Περιοδικό Βαβυλωνία (06-08/05/15)

Δύο εκδηλώσεις από το Περιοδικό Βαβυλωνία:

1η ΕΚΔΗΛΩΣΗ

6 Μαΐου στις 19:30 στο Nosotros :

Οι πολιτικές του νεοαναρχισμού και ο δημοκρατικός
συννομοσπονδισμός στη Rojava του συριακού Κουρδιστάν.

Ομιλητής:

Dimitri Roussopoulos (Black Rose Books, TRISE)

2η ΕΚΔΗΛΩΣΗ

8 Μαΐου στις 17:30 στο Αυτοδιαχειριζόμενο Πάρκο Ναυαρίνου :

Κομμούνες ή τίποτα: Δυαδική εξουσία και λαϊκή αυτοοργάνωση σε
Βενεζουέλα και Λατινική Αμερική

Ομιλητές:

Marina Sitrin (συγγραφέας, ακτιβίστρια)

Dario Azzellini (παραγωγός ντοκιμαντέρ, ακτιβιστής)

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

1η Εκδήλωση

**Οι Ποιτικές του Νεοαναρχισμού και
ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός
στη Rojava του Συριακού Κουρδιστάν**

Ομιλητής: **Dimitri Roussopoulos**
(Black Rose Books, TRISE)

6

Μαΐου
19:30

Νοσοκόμος

Θεμιστοκλέους 66 - εξάρχεια

2η Εκδήλωση

**Κομμούνες ή Τίποτα: Δυαδική Εξουσία και
Λαϊκή Αυτοοργάνωση σε Βενεζουέλα και Λατινική Αμερική**

8

Μαΐου
17:30

Ομιλητές:

Marina Sitrin

(συγγραφέας, ακτιβίστρια)

Dario Azzellini

(παραγωγός ντοκυμαντέρ, ακτιβιστής)

Αυτοδιαχειριζόμενο
Πάρκο Ναυαρίνου

Διοργάνωση: Περιοδικό Βαβυλωνία

**Εκδήλωση - Συζήτηση:
Ζαπατίστας, 20 χρόνια μετά**

- 18/04/15

Εκδήλωση του περιοδικού Βαβυλωνία.

Οι Ζαπατίστας σήμερα. Δομές αυτοκυβέρνησης και σχέσεις έντασης με το κράτος του Μεξικού.

Ομιλητής: George Katsiaficas

BABYΛΩΝΙΑ

Ζαπατίστας

20 Χρόνια Μετά: Ανταπόκριση
από το Μεξικό του Σήμερα

Ομιλητής: George Katsiaficas

Οιοργάνωση: Περιοδικό Βαβυλωνία

18/4/2015
Σάββατο 19:00

Νοσοκίος

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 66 ΕΞΑΡΧΕΙΑ